

Diàleg

AVUI+
 Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
 DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBRÉDÓ, president executiu
 JOAN ODINA, conseller delegat
 CARLES FLO, director general
 IVAN GRAU, director financer
 ORIOL GALLISÀ, director comercial
 JOAN SERRA, director de producció
 PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
 QUICO DOMÍNGO, cap de sistemes

**CANDIDATURA UNITÀRIA DE LES
 FORCES NACIONALISTES BALEARS**

Sebastià Alzamora

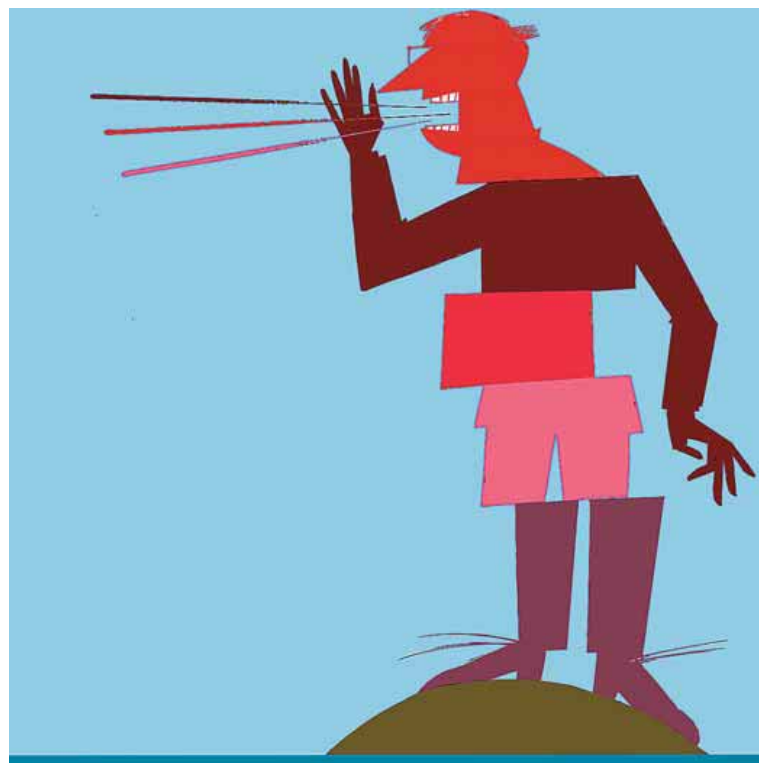
Escriptor

Unitat per les Illes

Aquest és el nom de la candidatura unitària sota la qual es presenten a les eleccions espanyoles del nou de març les distintes forces nacionalistes de les Balears, és a dir, el PSM-EN, Unió Mallorquina, ERC, Entesa per Mallorca i els Verds de Menorca, i em penso que no em descuido ningú. Hi ha qui dirà que ja hi tornem a ser amb les sopes de sigles marejadores, però a aquest articulista li sembla molt important l'existència d'aquesta candidatura, per diverses raons que intentaré posar tot seguit a la consideració dels lectors amables.

EN PRIMER LLOC, LA CREACIÓ D'UNITAT per les Illes constitueix per si mateixa un guany conceptual de primer ordre, ço és, la superació de l'ancestral fragmentació de l'espai polític del catalanisme. Dit d'una altra manera, que tinguem notícia és la primera vegada en la història dels Països Catalans (perdó, se m'ha escapat) que s'aconsegueix sumar i multiplicar, en lloc de restar i dividir, un seguit de forces polítiques a partir d'un únic element ideològic comú, que no és cap altre que el catalanisme. Potser a algú li poden venir sospites que, en les condicions en què es forma Unitat per les Illes, amb tal multiplicitat de partits al seu interior, i després d'un llarg -i, de vegades, tortuós- itinerari d'escissions i contraescissions, de formacions de blocs i contrablocs, que va començar després de la derrota del Pacte de Progrés a les eleccions del 2003 i que va continuar llargament durant tota la legislatura presidida pel veloç Jaume Matas (que deu viure molt a pler per devers Miami: Matas, *where art thou?*), aquest únic element en comú pot ser considerat precisament com un símptoma de feblesa. És una possibilitat, però un servidor ho veu més aviat a l'inrevés: l'única aportació veritablement genuïna i diferenciadora que poden fer els Països Catalans (ai, ja se m'ha tornat a escapar) a la política estatal, l'única cunya que podem mirar de posar al mig del bipartidisme espanyol (d'un temps cap aquí, per ser més exactes, frontisme) no és cap altra que el catalanisme. Potser no és l'aportació que ells voldrien, però què hi farem, això és el que tenim i això és el que podem oferir-los. A partir d'aquí cal trobar, per dir-ho amb les paraules de l'excel·lent article de Ferran Sáez publicat aquí fa uns dies, el relat, el discurs i els gestos pertinents per tal d'assolir, en el cas d'Unitat per les Illes, l'anhelat escó al Congrés.

AQUEST OBJECTIU, PER PRIMERA VEGADA, es presenta com a molt plausible, i aquesta és una altra de les raons que investeix la candidatura il·lenca d'una importància cabdal. Amb la suma dels resultats que van tenir per separat als anteriors comicis espanyols PSM i UM l'obtenció de l'escó es presenta segura. Això seria una novetat extraordinària a les Balears, on els vuit diputats que envia a Madrid s'han repartit sempre en una proporció de quatre a quatre, o de cinc a tres, entre els dos grans partits d'àmbit estatal. I, amb un dèficit fiscal que fa esgarriar (16,9% segons les últimes dades conegudes, rècord insuperat) i que resumeix i explica per si sol tots els mals que pateixen les Illes en matèria d'infraestructures, sanitat, educació i tota mena de

GUILLEM CIFRE

“La política il·lenca continua sent del tot ignorada a Catalunya, seguint la nefasta lògica de la separació per comunitats autònomes en què han aconseguit enfonsar-nos”

matèries sensibles (els sona?), seria cosa molt sana disposar d'un diputat, o dos i tot, que no tingués el costum de votar disciplinadament allò que es digui des del PP o des del PSOE, i que exercís la tasca parlamentària des d'un plantejament diferent al ja tan conegut del sí, *bwana*.

AIXÒ POT FER-HO PERFECTAMENT Pere Sampol, que és qui encapçala la llista d'Unitat per les Illes i que constitueix, per si mateix, una garantia de saber fer política que es converteix en una altra de les raons que avalen la importància d'aquesta iniciativa. Pere Sampol és un dirigent històric del PSM, amb una trajectòria que en els últims mesos l'ha dut a ocupar l'escó de senador

autònomic, després de molts anys d'exercir la política tant des de l'oposició -ell era el portaveu parlamentari del seu grup durant la legislatura Matas- com des del govern -fou vicepresident del primer govern presidit per Francesc Antich, el conegut com a Pacte de Progrés-. Sampol, doncs, se la sap llarga, és clar, eficaç, bon orador i feiner, i és un dels escassos personatges que, des de la represa democràtica cap aquí, han sabut desmarcar-se de la fonda mediocritat que ha caracteritzat la vida política il·lenca. Aquí, però, a la Catalunya catalana, molts només el coneixen per haver estat l'autor d'una exclamació -“Això és es colmo”, en referència a les aventures de l'esmentat Matas i alguns membres, i mai més ben dit, del seu gabinet pels puticlubs russos- que per aquests rodals fa molta gràcia. Potser per això l'altre dia, a la presentació de la candidatura d'Unitat a Barcelona, hi brillaven per la seva absència TV3 i Catalunya Ràdio, que finalment van declinar amablement la invitació d'entrevistar Sampol, cosa que, com va dir en la seva intervenció, el va decebre comprensiblement. La política il·lenca continua sent del tot ignorada a Catalunya, seguint la nefasta lògica de la separació per comunitats autònomes en què han aconseguit enfonsar-nos, i potser farà falta que arribi un diputat nacionalista a Madrid perquè des de Barcelona alguns comencin a fixar-s'hi. Caram amb els Països Catalans, amb perdó un altre cop.

AL PEU DEL CANÓ

El no a la guerra, cinc anys després

Jordi Armadans

A més de la feina del moviment per la pau, dos factors van facilitar l'èxit de la manifestació antigüerra del 15 de febrer del 2003: que fos una guerra absurda (cosa que avui ja ningú nega) i que el govern Aznar s'estés a liderar-la quan la majoria de la població hi estava en contra. Aquest xoc va canalitzar una allau d'indignació ciutadana cap a la manifestació més gran de la nostra història. I, afegida a les que es van fer arreu, la primera protesta global. El pacifisme, un moviment social amb menys estructura que d'altres, ha estat capaç, en canvi, de sacsejar diverses vegades la política oficial amb mobilitzacions puntuals de gran impacte: recordem Vietnam als EUA, els míssils a Europa i l'OTAN i l'objecció de consciència a Catalunya.

Passats 5 anys, trobem el moviment per la pau amb l'atenció inevitablement posada en una guerra de sortida cada cop més impossible, afegida a un Pròxim Orient explosiu, on dia a dia sembla superar-se el nivell de barbàrie i drama. I recordant que hi ha altres conflictes menys visibles però que provoquen tanta mort i destrucció com el de l'Iraq.

El treball per la pau, lluny de l'espectacularitat del 15-F però havent aconseguit més complicitats i atenció des de llavors, va obrint forats en aspectes més de fons però essencials per avançar cap a la pau: la possible aprovació a finals del 2008 d'un tractat prohibint les bombes de dispersió i el compromís d'avançar cap a la regulació del comerç d'armes són alguns efectes “col·laterals” de l'èxit d'aquelles manifestacions.

Jordi Armadans és polític i director de la Fundació per la Pau